

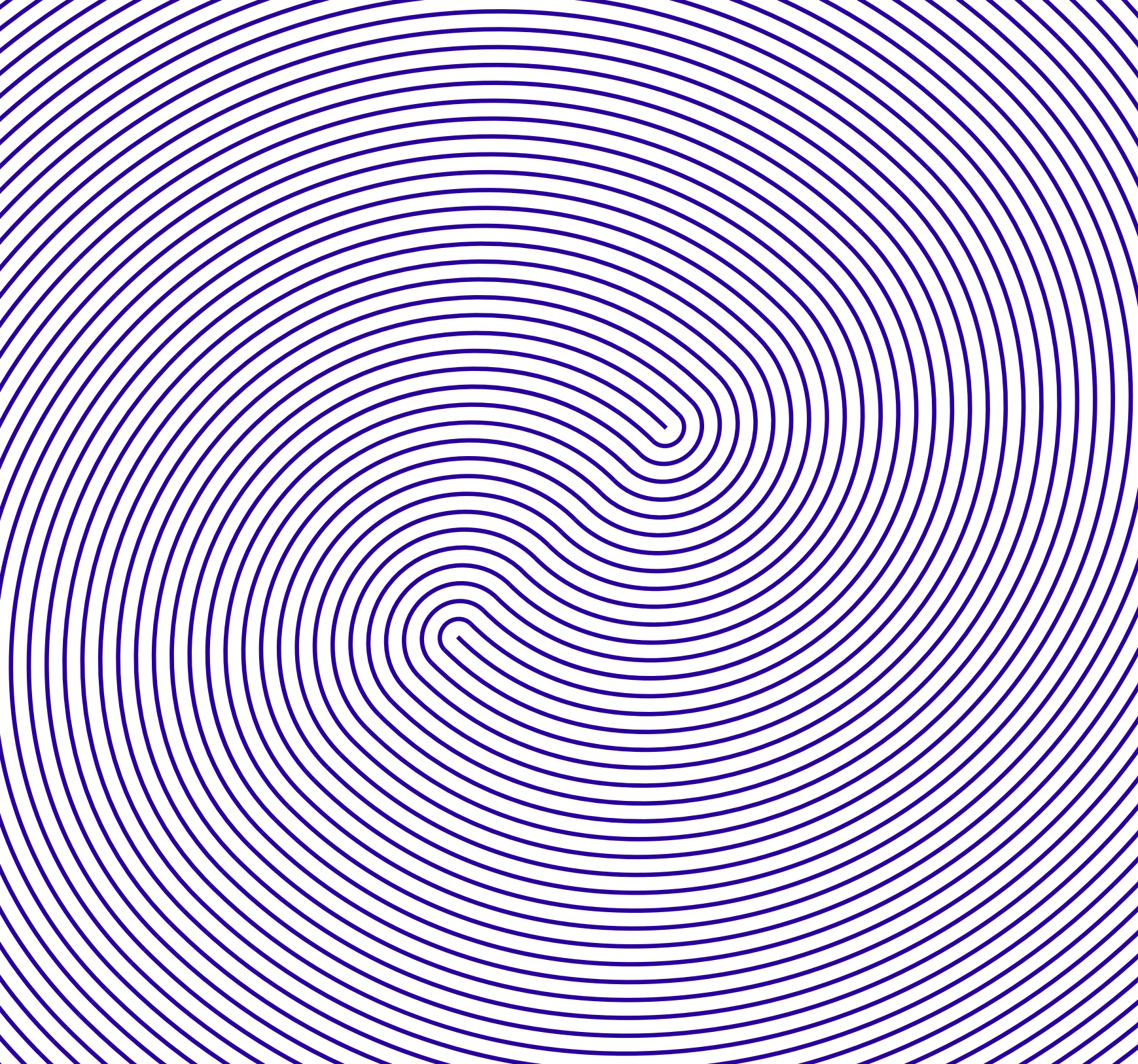

Poutní umění ve středověku jako tělesný zážitek

**Ivan Foletti
Martin F. Lešák
(edd.)**

PARVA **Convivia²**

**Poutní umění ve středověku
jako tělesný zážitek**
Krajina, poutník a poklad

**Ivan Foletti
Martin F. Lešák
(edd.)**

Edice PARVA Convivia², svazek 2
Redakční rada edice: Ivan Foletti (dir.),
Petra Hečková, Ondřej Jakubec, Jan Klípa

Tato publikace vznikla v rámci projektu *Poutní umění
ve středověku jako tělesný zážitek: krajina, poutník a poklad*
(Grantová agentura MU, MUNI/A/1022/2021).

TEXT © Jana Černocká, Martin Drlíček, Ivan Foletti,
Martin F. Lešák, Adrien Palladino, Pavla Tichá, 2022
VYDÁNÍ © BOOKS & PIPES, z. ú. a Masarykova univerzita, 2022
ISBN 978-80-280-0634-1
ISBN 978-80-280-0096-7 (Masarykova univerzita. Brno ; vázáno)
ISBN 978-80-7485-258-9 (BOOKS & PIPES ; vázáno)
<https://doi.org/10.5817/cz.muni.m280-0096-2022>

**BOOKS
& PIPES**

MUNI Seminář dějin umění
ARTS Centrum raně
středověkých studií

Obsah

- 11 _____ **Úvod / Poutní umění ve středověku
jako tělesný zážitek / *Ivan Foletti***
- 43 _____ **01 / Vizuální identita poutníků: tělo,
oděv, atributy a suvenýry / *Martin Drlíček***
- 75 _____ **02 / Sakrální architektura na obzoru
a hlas zvonů v krajině středověkých
poutníků / *Martin F. Lešák***
- 97 _____ **03 / Hranice posvátna / *Jana Černocká
& Ivan Foletti***
- 137 _____ **04 / Poutníci, mniši a posvátno ve
středověkém kostele / *Pavla Tichá***
- 163 _____ **05 / Co nejbliže posvátnu: poklady na
zemi, poklady v nebi / *Adrien Palladino***
- 191 _____ Poznámky
- 219 _____ Rejstřík jmen
- 223 _____ Rejstřík míst
- 229 _____ English summary

Úvod

Poutní umění ve středověku jako tělesný zážitek

Skupina mužů oděných v prostých černých a bílých šatech prochází tichým lesem. Po civilizaci není ani památka, ale barvy, zvuky i pohledy vypovídají o hrozícím nebezpečí. Napětí je téměř hmatatelné. Záhy nevyhnutelně přichází násilný útok barbarů...

Takto je středověká pouť ztvárněna ve filmu *Pilgrimage (Pouť)* režiséra Brendana Muldowneyho z roku 2017, který byl do českých kin uveden pod názvem *Strážci relikvie*. •01• Tento velkofilm vypráví příběh skupiny mnichů, kteří dostanou v roce 1209 důležitý úkol od papeže Inocence III. (1198–1216). Do Říma mají přinést velmi vzácnou relikvii, kámen, kterým byl zabit apoštol Matouš.

Aniž bych se chtěl pouštět do kritického rozboru tohoto filmu, myslím, že z pohledu běžného diváka se tento blockbuster příliš neliší od ostatních pokusů současné kinematografie o zachycení předmoderního světa. Napětí, násilí, náboženský fanatismus, divoká příroda stejně jako nedbalá hygiena jsou, zdá se, nezbytnými ingrediencemi tohoto koktejlu. Stejně tak můžeme konstatovat, že to, co je v tomto filmu popisováno, má jen málo společného se středověkou poutí. Ta sice skutečně vedla na nějaké více či méně svaté místo – v případě *Pilgrimage* je cílem cesty mnichů Řím –,

01

Plakát filmu *Pilgrimage*, 2017

02

Stěhovaví historici
umění na pouti, 2017

ale v žádném případě se nedá ztotožnit s tím, co je jádrem zápletky filmu, tedy s přenosem relikvií. Ne že by se relikvie po Evropě nepřevážely, právě naopak. Tento úkol však býval vyhrazen jen pro pár vyvolených a byl zcela odlišný od poutí přístupných všem (nebo téměř všem). I středověká krajina měla jen málo společného se scenérií filmu a lišilo se také oblečení poutníků. Stručně řečeno, kromě fascinace dobrodružstvím nám Muldowneyho film o poutnictví, které bylo jedním z nejdůležitějších fenoménů evropské středověké kultury, mnoho neprozrazuje.

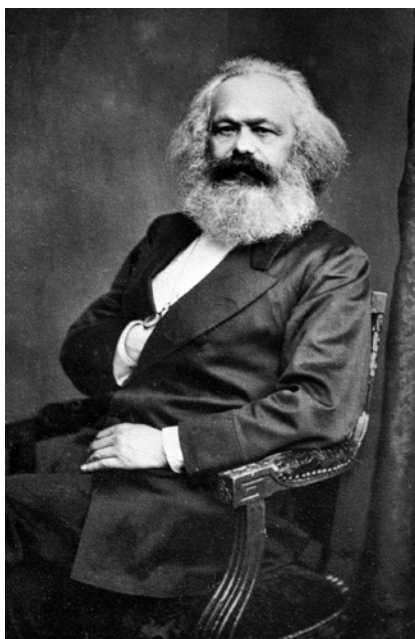
Jak tedy středověká pouť vypadala ve skutečnosti? Jak si máme představit postavu středověkého poutníka? Jak vypadal svět kolem něj? A jak souvisí poutnictví se světem umění? To jsou některé z otázek, na něž se tato kniha snaží odpovědět. Jedna věc se však zdá být jistá již od začátku: v předmoderním světě (stejně jako dnes) bylo putování zážitkem, který měnil život a nenechal nikoho lhostejným.

Než budu pokračovat, zmíním ještě jednu skutečnost důležitou pro pochopení následujících stránek. Za posledních deset let jsem ušel více než čtyři tisíce kilometrů po poutních cestách napříč kontinentální Evropou a podobnou zkušenost mají i další spoluautoři této knihy. •02• Naše chápání fenoménu poutnictví tedy není pouze teoretické. Na vlastní kůži jsme si vyzkoušeli, co to znamená přesouvat se celé dny tempem vlastního těla. Nejsme tedy jen historikové umění, ale také ženy a muži, kteří byli poutníky.¹

Náboženství, nebo dobrodružství?

Jak potvrzuje i film *Pilgrimage*, s pojmem středověká pouť je dnes všeobecně spojována představa téměř fanatického (a nelogického) náboženského úkonu. Taková

03

Karl Marx (1818–1883),
fotografie z roku 1875

04

Židé upálení zaživa za
údajné znesvěcení hostie
v Deggendorfu v Bavorsku
v roce 1338, *Norimberská
kronika*, dřevoryt, 1493

představa vychází ze dvou předpokladů. Prvním je rozšířený pocit nadřazenosti dnešní doby nad dobou minulou: náš technologický svět, založený na vědeckých závěrech, je většinou vnímán jako převyšující doby, v nichž hrála hlavní roli z dnešního pohledu iracionální důvěra v náboženství. Druhý předpoklad pak vychází z myšlenky, která se stále častěji objevuje v médiích a v návaznosti na slavný výrok Karla Marxe považuje náboženství za „opium lidstva“ a synonymum fanatismu.² •03• Náboženství je tak dnes běžně spojováno s iracionalitou, manipulací, absencí tolerance a často i násilím. Je navíc důležité připomenout, že pouť jako rituál je tradičně provozována většinou hlavních světových náboženství. V posledních letech je však tento rituál v kolektivní imaginaci spojen především s poutí do Mekky, což vzhledem k islamofobii, hojně rozšířené v euro-atlantickém prostoru, dodává pouti negativní konotace.

Je však třeba vzít v úvahu, že na rozdíl od dneška bylo na evropském kontinentu v době, kterou se zde budeme zabývat – v období zhruba od roku 1000 do konce třináctého století – křesťanství normou, a nikoli otázkou osobního rozhodnutí. Není divu, že až do moderní doby pojem ateismus prostě neexistoval.³ Příslušnost ke křesťanství v dobách minulých bychom z dnešního pohledu mohli přirovnat k příslušnosti státní. Být křesťanem nepředpokládalo ani fanatismus, ani nedostatek kritického ducha. Srovnání předmoderního křesťanství se soudobým státním občanstvím (a s vlastnictvím pasu) funguje velice dobře, i pokud si uvědomíme, že se oba tyto systémy stávají obzvláště netolerantní vůči těm, kteří do nich nepatří.⁴ Pro předmoderní křesťanství to byli především Židé, kteří žili v Evropě, a takzvaní Maurové, kteří se většinou nacházeli za jejími hranicemi. •04• (Podobně je i naše společnost často netolerantní k náboženským a etnickým menšinám a migrantům, kteří mimochodem často právě nemají doklady.) V této plně pokřesťanštěné společnosti se míra náboženské horlivosti jednotlivců mohla

výrazně odlišovat, stejně jako je tomu dnes například mezi příznivci fotbalových klubů, mezi nimiž najdeme jak slušné fanoušky, tak „chuligány“ se sklony k násilí.

Prvotní motivace k pouti byla přirozeně náboženská, tedy návštěva posvátného místa. Takové místo je složité přesně definovat (a ještě se k tomu v průběhu této knihy vrátíme), ale můžeme je zkusit popsat jako prostor, který je určen k tomu, aby se hmatatelná realita mohla protnout se světem nehmatatelným. V křesťanském světě potom takové místo zpravidla obsahovalo konkrétní uchopitelný předmět, jako bylo třeba pozemské tělo světce, který však přesahoval tento svět kontaktem s duší, o níž se věřilo, že je na nebesích.⁵ Pouť na takové místo byla pak naprosto běžný – byť v životě jednotlivce výjimečný – akt ve středověké společnosti, který by neměl být vnímán jako doklad horlivosti, nebo dokonce fanatismu těch, kteří tyto cesty podnikali. V některých případech mohl být odchod na pouť inspirován (nebo dokonce vyžádán) zpovědníkem jako účinná cesta k odpuštění hříchů. Lze to přirovnat k situaci, když dnes pošle lékař svého pacienta na delší lázeňský pobyt.⁶

Pouť byla určitě i jistou formou dobrodružství: ti, kdo se vydali do Santiaga de Compostela nebo Říma, opouštěli na týdny i měsíce své domovy a cestovali do neznámého světa. Čtenáře však možná překvapí, že společnost ve staletích, o nichž pojednává tento svazek, byla mnohem mobilnější, než bychom si mohli představit na základě tradičních předsudků, které představují „středověk“ jako temný věk izolace a nehybnosti. Naopak, jak ukazuje například slavný případ Marca Pola (1254–1324), živá hospodářská výměna tehdy spojovala Čínu s dalekým západem Evropy i skandinávský sever se střední Afrikou. Čilé kulturní a hospodářské křižovatky, jako byla například Sicílie, pak také ukazují, do jaké míry byla předmoderní doba pohyblivá. •05• A dokládají to i mnohé zmínky o diplomatických cestách a o pohybu církevních osobností v historických pramenech. Tyto cesty, jakkoli časté, však byly určeny téměř výhradně pro „profesionální“ cestovatele, tedy obchodníky, velvyslance a duchovní.⁷

Pro běžné smrtelníky tak byla pouť výjimečným okamžikem, kdy mohli opustit svou komunitu a zažít neopakovatelné dobrodružství. Není třeba dodávat, že pro člověka dnešního typu (*homo sapiens sapiens*) – člověka kočovného od úsvitu věků – může být právě touha po dobrodružství tím zásadním podnětem k podniknutí takové cesty, jako je dlouhá pouť. Tehdy, stejně jako dnes, to byla jedinečná příležitost, jak se osvobodit od povinností a stereotypu všedního života. V tomto smyslu musíme na rozhodnutí vydat se na pouť pohlížet jako na komplexní záležitost, jistě náboženskou, ale také diktovanou touhou po dobrodružství, prostou zvědavostí poznat cizí kraje a touhou alespoň na chvíli opustit každodenní život.⁸

Putování po středověkých cestách, často na dlouhé měsíce, rozhodně nebylo tak bezpečné jako dnes a v některých oblastech byla

+ ALESTOMOMITVLVSLCO PRECONESSIMVLTSTI +

ΘΡ ΓΑΒΡΙΗΛ ΧΕΡΕ

ΤΗΘΗΟC

ΜΡ
ΘΥ

UMENWITAVIAENREPLETETEYIRCOMARIATELIXQUEVERBIS CREDISNICECOBDESUPRIS

ΘΡ Μ

ΘΡ ΓΑΒΡΙΗΛ

HÆC SPONCIA LIGNÆ CRUX CLAVICORONADANT EX PARTE METUM COGUNT ET FUNDERE FLETUM PECCATORUM PARATI

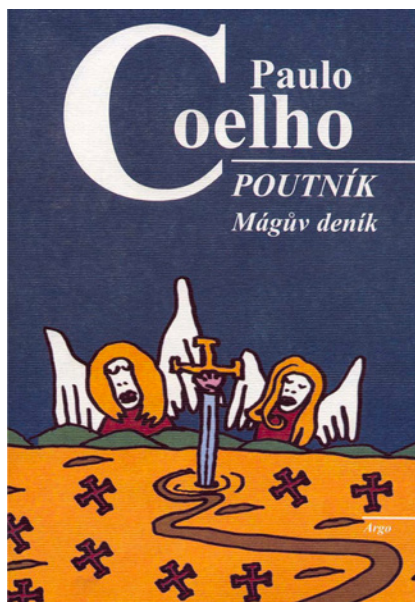

kriminalita skutečným problémem. Není proto divu, že svědomití poutníci před odjezdem sepisovali závěť a připravovali se na cestu s tím, že se z ní nemusí navrátit. Můžeme si jen představovat loučení otce nebo matky, kteří opouštějí svou rodinu s tím, že už své děti možná nikdy nespatří. Zároveň si však můžeme představit nadšení a zvědavost poutníků prahnoucích po jedinečných a nezapomenutelných zážitcích.⁹

Oficiální účel cesty však musel být všem zúčastněným zřejmý: pouť měla rozhodujícím způsobem přispět ke spáse duše. Ve světě po roce 1000 se tak v poutnictví spojovalo dobrodružství s péčí o vlastní duši a duše ostatních. Byla to dokonalá symbióza, která ještě navíc zvyšovala „sociální kapitál“ toho, kdo na pouť vyrazil.

Samota, nebo společensví?

Jsem si jistý, že většina z nás si dnes pouť spojuje s individuálním aktem, a proto si představujeme poutníka, který kráčí sám pustinou. •06• Tuto myšlenku, která má kořeny v devatenáctém století, v českém prostředí etablovaly například poutě Karla Hynka Máchy a v kolektivní představivosti posílil v posledních letech například slavný spisovatel Paulo Coelho svou knihou *Poutník – Mágův deník*, která poprvé vyšla v roce 1987.¹⁰ •07• Tento román názorně ukazuje duchovní proud, který je v posledních desetiletích v módě. Poutnictví začalo být spojováno – především v rámci hnutí New Age, k němuž se Coelho řadí – s představou jedince, který hledá sám sebe a „osvícení“. Jak ukázaly antropologické studie posledních let, tento náhled je velmi rozšířený mezi současnými poutníky do Santiaga de Compostela. Ti totiž nejčastěji uvádějí, že na cestu vyrazili, aby našli sebe sama, často po traumatických prožitcích, jako je rozvod nebo vážná nemoc.¹¹ Pro nás je

07

Obálka knihy Paula
Coelha, *Poutník – Mágův
deník*, 2022 [1987]

08

Codex Calixtinus,
fotografie faksimile

ovšem zásadní otázka, jak moc o individualitu šlo předmoderním poutníkům a zda cestovali vůbec sami.

Tato otázka souvisí s již výše zmíněnou problematikou bezpečnosti na středověkých cestách. Zajímavé informace v tomto smyslu poskytuje pátá kniha *Codexu Calixtinus*, jakéhosi průvodce pro poutníky, který vznikl ve dvanáctém století.¹² •08• Tento text nám připomíná, zejména v sedmé kapitole, nebezpečí na cestě spojená s výběrem daní:

*V této zemi jsou ohavní výběřčí daní [...]. Přicházejí k poutníkům se dvěma nebo třemi holemi a násilím si vynucují nespravedlivý poplatek. A když některý pocestný odmítne zaplatit, zbijí ho holí a daň mu vezmou, urazí ho a prohledají až do spodního prádla.*¹³

Nepřímo je zmíněno i nebezpečí kriminality:

*Někdy se také stává, že po obdržení peněz nalodí lodníci tak velkou skupinu poutníků, že se člun převrátí a poutníci se utopí. Lodníci se pak zlomyslně radují, když se zmocní majetku mrtvých.*¹⁴

Kromě zákona – jehož dodržování je vyžadováno v téže kapitole páté knihy – mohla poutníky chránit také profesionální stráž, kterou si zajisté nemohli dovolit všichni, nebo se různí spolucestující mohli chránit navzájem. Vystává tedy otázka, jak si vybrat věrohodné společníky. Jak se vyhnout osudu Pinocchia, který visel na stromě, protože věřil lišce a kocourovi? Jedním z řešení bylo, že se na pouť vydala skupina lidí ze stejné komunity. Nezřídka na cestu vyrazily společně celé vesnice. Poutníci se však mohli domluvit také až na předem stanovených místech. Čtyři hlavní trasy do Santiaga de Compostela začínaly podle *Codexu Calixtinus* ve městech Arles, Le Puy-en-Velay, Vézelay a Tours, a právě v nich se

vytvářely skupiny.¹⁵ •9• Ve vzájemném seznamování se poutníků hrály zásadní roli pověřovací listiny vydané církevními úřady. Tento druh poutnického pasu byl především propustkou, která cestovatelům umožňovala dosáhnout cíle pouti a překračovat různé hranice, jež bývaly pro lidi bez značných finančních prostředků uzavřeny. Byl to však také základní nástroj k identifikaci důvěryhodných spolucestujících.¹⁶

Předmoderní poutníci tedy často a rádi chodili ve skupinách. Společně se modlili, zpívali a diskutovali. Chvilé radosti se zajisté střídaly i s chvílemi napětí, které přirozeně vznikají v každé skupině chodců.¹⁷ Tento obraz putování v minulých staletích se

9 Pohled na Vézelay

rozhodně odlišuje od dnes rozšířených představ o předmoderních kulturách. V této souvislosti musíme připomenout ještě jednu neméně důležitou skutečnost: jistě, hluboké lesy v Evropě po roce 1000 existovaly, ale ve skutečnosti byly spíše výjimečné. Převážná většina obyvatelstva – více než devadesát procent – žila na venkově a krajinu kolem sebe přetvářela více než kdykoli předtím. Půda byla čím dál tím častěji obdělávána na úkor divokých

10

Poutníci přicházející do Říma, Giovanni Sercambi, *Le Croniche*, 14. století / Archivio di Stato, Lucca, MS 107, fol. 29r

a skutečně pustých míst. Na území dnešní Francie se tedy poutníci na své cestě neustále setkávali s lidmi. Místo osamělých jedinců putujících temným lesem si proto středověké poutníky můžeme představit jako veselou skupinu, která pravidelně potkávala obyvatele venkova i měst. •10• S nimi si mohli poutníci povídat a požádat je o vodu nebo jídlo.¹⁸

Tento obraz pouti musíme doplnit o kláštery, které byly podle dobových svědectví ve velkém množství rozmístěny kolem cesty do Santiaga de Compostela jen pár desítek kilometrů od sebe. Podle řehole sv. Benedikta měly tyto kláštery (přinejmenším do třináctého století) přijímat všechny „prověřené“ poutníky zdarma. Poutníci se tedy každou noc mohli dočkat přivítání, a jejich zážitek tak musel být mnohem civilizovanější, než bychom si mohli představovat.¹⁹

Měli bychom dodat, že pro různé řeholní řády – zejména pro reformované clunyjské mnichy – představoval příliv poutníků

skutečný byznys. Poutníci sice v klášterech neplatili za přijetí a pohostinnost (což je mimochodem velice důležité téma, kterému se však kvůli rozsahu nemůžeme v této knize věnovat podrobněji), jejich návštěva ale byla spojena s celou řadou vedlejších příjmů. Mniši prodávali v kostelech svíčky sloužící k uctívání oblíbených světců. Nezřídka se navíc stávalo, že poutníci, kteří byli obzvláště spokojeni s přijetím, darovali nebo odkázali svůj majetek klášteru. Populární poutní místa, jako například Conques, tak v polovině dvanáctého století vlastnila půdu po celé Evropě. •11• S poutnickým byznysem tedy přirozeně vznikala i velká rivalita mezi různými komunitami, které chtěly přilákat návštěvníky. Mniši z Conques například doporučovali poutníkům, aby se vyhýbali klášteru ve Figeacu, který se také nachází na poutní cestě do Santiaga de Compostela, jen několik desítek kilometrů na východ od jejich vlastního kláštera.²⁰

Středověký poutník tedy není osamělý člověk krácející uprostřed pouště nebo temného lesa. Na Západě je to často skupina mužů a žen, která prochází poměrně hustě osídlenou krajinou, setkává se s dalšími lidmi a pravidelně využívá více či méně velkorysé mnišské pohostinnosti.

Umění, nebo tělo?

Poutníci by podle *Codexu Calixtini* měli během své cesty navštívit co nejvíce svatých míst, a co nejvíce se tedy přiblížit soudobým projevům posvátna.²¹ Jak toho mohli dosáhnout a v čem se posvátno koncentrovalo?

Zásadní roli hrály relikvie, části svatých těl, které byly považovány za nositele ctností samotných světců. Představa uctívání fragmentu lidského těla není z dnešního pohledu příliš přitažlivá, předmoderní mentalita však byla v tomto ohledu zcela

jiná.²² •12• Lebka světce mohla být považována za krásnou díky svým duchovním, až „magickým“ vlastnostem, jak vypráví poutník na cestě do Svaté země, který na konci patnáctého století obdivuje ostatky sv. Simeona:

*Nejdůstojnější a nejkrásnější relikvie, jakou je možné vidět, [takovou nenajdeme] ani v Římě, ani jinde. [...] [sv. Simeona] vidíme zcela neporušeného, nechybí mu nic z tohoto světa, ani v obličeji, ani na ruku, ani na nohu; má otevřená ústa a v nich nejsou žádné zuby; nedivím se tomu, protože když zemřel, byl velmi starý.*²³

Navzdory fascinaci, kterou mrtvoly vyvolávaly v předmoderní společnosti (a popravdě řečeno i v té moderní, stačí si vzpomenout třeba na populární fotografie popravených zločinců z konce devatenáctého století), je zřejmé, že samotná těla nemohla v rámci křesťanské zbožnosti stačit. Od čtvrtého století se proto části svatých těl systematicky uctívaly v hmotných předmětech – relikviářích –, které činily slávu a moc svatých těl viditelnou. Tyto předměty, často vyrobené z drahých kovů, poseté vzácnými kameny a perlami, byly považovány za bledý odlesk svého slavného a mnohem důležitějšího obsahu. •13• Drahocenné materiály tedy odkazovaly na skutečnou hodnotu relikvií, a to vizuálním jazykem, který byl všem srozumitelný.²⁴

S rostoucí popularitou Svatojakubské cesty po roce 1000 se i kostely na poutních trasách začaly přestavovat tak, aby v nich lidé mohli co nejlépe uctívat relikvie a přiblížit se posvátnu.²⁵ Inspirace přišla z pozdně antického Říma, kam poutníci směřovali odjakživa. Řehoř z Tours (538–594) líčí svou zkušenost ze svatopetrského chrámu ve Vatikánu. K tělu sv. Petra se v šestém století dalo přiblížit pomocí otvoru, do kterého mohli privilegovaní poutníci prostrčit hlavu a ucítit „příjemnou vůni svatosti“ vycházející z relikvií.²⁶

12

Výjevy z legendy
o sv. Vincenci ze
Zaragozy a historie jeho
relikvií, vitráž, vyrobeno
v Paříži, cca 1245–1247 /
The Metropolitan Museum
of Art, New York City

13

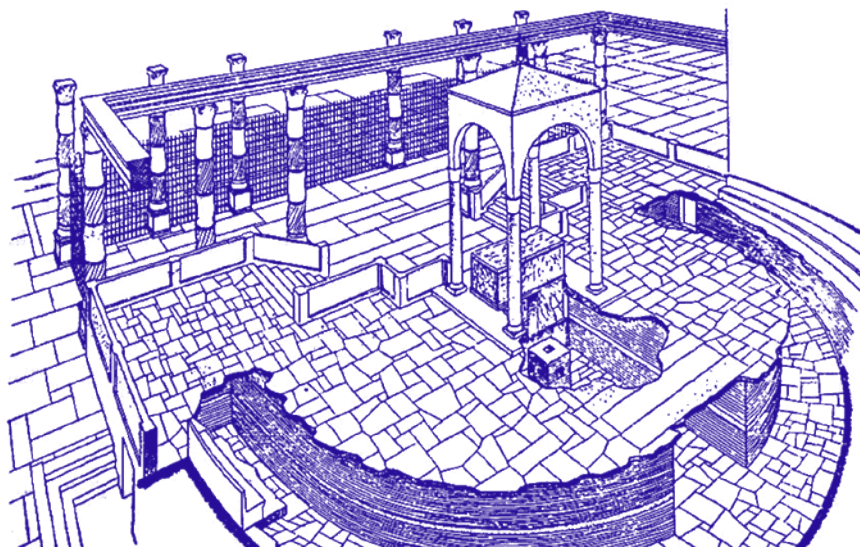
Relikviářový kříž, vyrobeno
v Limoges, cca 1180 /
The Metropolitan Museum
of Art, New York City

14

Bazilika sv. Petra,
Řím, rekonstrukce
presbytáře, cca 600

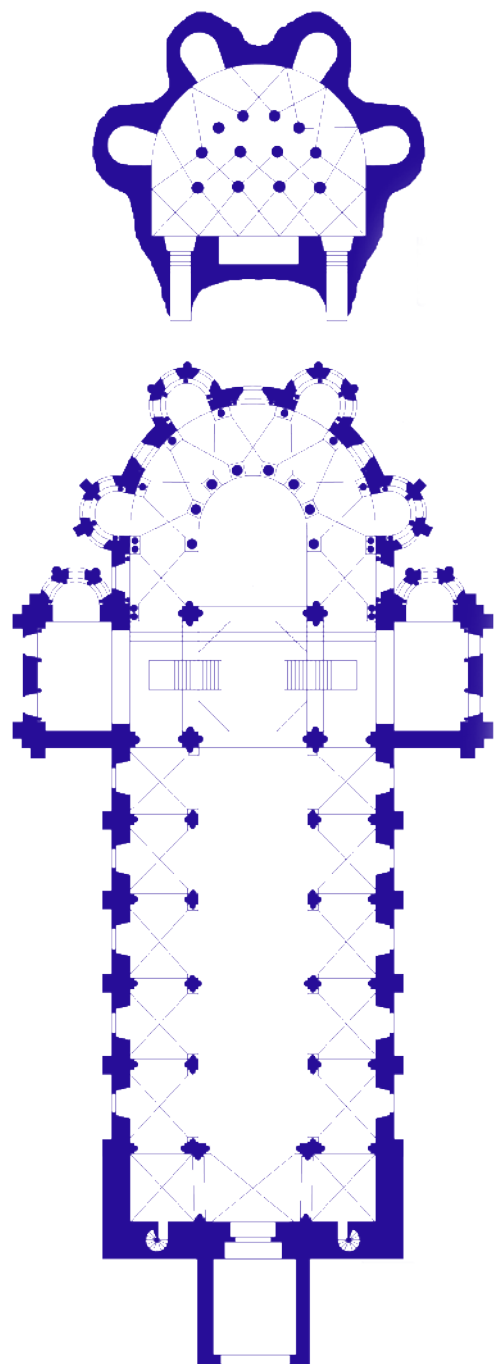
15

Notre-Dame-du-Port,
Clermont-Ferrand, půdorys
kostela, 12. století

Na konci téhož století Řehoř Veliký (540–604), jeden z nejmocnějších papežů pozdně antického světa, upravil prostor světcova hrobu tak, aby se k němu mohlo přiblížit ještě větší množství poutníků. Pod kněžištěm baziliky vytvořil kryptu v podobě půlkruhového ochozu, kterou návštěvníci mohli projít z jedné strany na druhou, aniž by blokovali průchod. •14• Šlo o velmi praktické řešení vhodné pro co nejbližší setkání s relikviemi.²⁷ Není proto divu, že o pět století později je právě tato koncepce rozvinuta do monumentálního měřítka. Řízený a pravidelný příliv poutníků do presbytáře kostela, kde jsou vystaveny místní relikvie, je umožněn pomocí ochozu v Toulouse, Conques, Poitiers nebo Santiagu de Compostela. Průchozí krypta pak byla využita například v Notre-Dame-du-Port v Clermont-Ferrand nebo v katedrále města Nevers. •15–16• Tato architektonická řešení usnadňovala poutníkům přiblížit se nejposvátnějšímu místu stavby – tedy přesně to, co po nich chtěl *Codex Calixtinus* – a pokračovat dál, aniž by rušili běžný liturgický provoz.²⁸

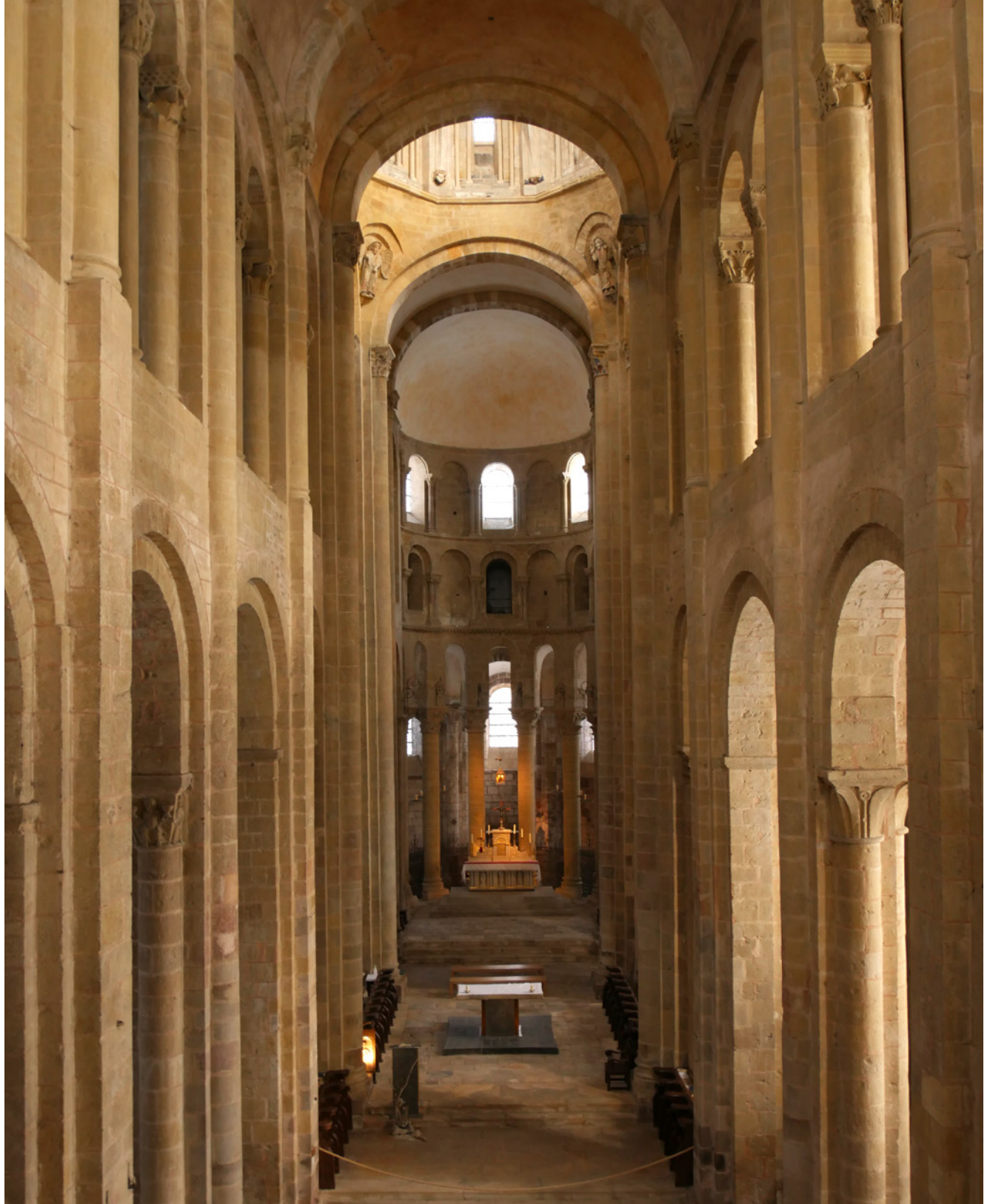
Ti, kdo vstupovali do posvátné budovy, však nebyli vedeni pouze vidinou setkání s relikviemi. Prostorem je provázela symfonie

barev, obrazů a vůní. •17• Tlumené světlo proudilo do chrámů vitrážemi nebo listy pergamenu, které byly levnějším řešením pro zakrývání oken. Důležitá místa byla precizně osvětlena svícný a lustry. Vůně kadidla, hojně používaná během bohoslužeb, svými psychotropními účinky dále umocňovala mimořádný zážitek těch, kteří do prostoru vstupovali.²⁹ Designéři jednotlivých prostor tedy dovedně docílili toho, že návštěvníci prožívali posvátno doslova všemi smysly. Setkání s relikviemi tak již pouze završovalo umně vystupňované očekávání.³⁰

Podobná zkušenost posvátna, do které je zapojeno celé tělo a všechny smysly, se samozřejmě netýkala výhradně oblastí poutních kostelů. Rozměr vnímání posvátného prostoru se však v případě poutníků proměňoval a byl umocněn tím, co se biologicky odehrávalo s jejich pohybujícími se těly. Vycházíme-li z předpokladu založeného na dostupných údajích, že lidská těla fungují na biologické úrovni dnes stejně jako v době předmoderní, můžeme pochopit, jak stovky kilometrů dlouhý pochod mění vnímání prostoru, předmětů a obrazů. •18• Již v sedmdesátých letech dvacátého století bylo totiž dokázáno, že dlouhodobá celodenní chůze má měřitelný vliv na duševní stav člověka.³¹ Podle nashromážděných údajů dochází k takzvané synchronizaci mezi myslí a tělem. Díky tomuto procesu je mysl otevřena mystickým zážitkům – tedy všemožným viděním a intenzivním smyslovým prožitkům. K tomu je třeba připočítat ještě hormony, které se při extrémním fyzickém výkonu produkují: adrenalin, který vzniká při obzvláště namáhavé aktivitě, a endorfiny, takzvané hormony štěstí, které tělo produkuje po skončení výkonu.³²

Po stovkách kilometrů chůze, například směrem k Vézelay nebo do Conques, je tedy poutníková mysl synchronizována s tělem. Závěrečný výstup ke klášternímu kostelu na konci dlouhého

16

Kostel sv. Fides
(Sainte-Foy), Conques,
pohled do ochozu,
cca 1040

17

Kostel sv. Fides
(Sainte-Foy), Conques,
autorská rekonstrukce,
cca 1000

18 →

Stěhovaví historici
umění na pouti, 2017

19

Socha-relikviář sv. Fides, Conques, tvář ze zlata pochází již ze 4. století, zbytek předmětu je z tisového dřeva pokrytého zlatými listy a drahokamy, 9.–11. století (s úpravami z 12.–13. století) / Trésor d'orfèvrerie médiévale de Conques

20

Vitráž sv. Fides v apsidě kostela, Conques, fotografie z roku 2018

dne stráveného chůzí vyvolává produkci adrenalinu, který je navíc umocněn blízkostí cíle. Jakmile se poutník za tohoto stavu ocitne v posvátném prostoru, třeba v poutním kostele v Conques před relikviemi sv. Fides, uvolní se endorfiny.³³ •19, 102• Právě v takovém stavu může tělo proměněné únavou z chůze a stimulované všemi smysly prožít naprosto jedinečný zážitek v nejposvátnější části prostoru stavby. V případě kostela v Conques se toto místo zhmotňuje v relikviářové soše sv. Fides z devátého nebo desátého století, o které víme, že byla vystavena přicházejícím poutníkům právě v apsidě a o které si ještě podrobněji povíme v kapitole o pokladech.³⁴ •20• Soudobé prameny uvádějí, že poutníci, kteří stanuli před sochou, zakusili pocit skutečného setkání se světící, setkání, které je mohlo uzdravit. Ve slavné knize zázraků sv. Fides (*Liber miraculorum sanctae Fidis*), kterou napsal z velké části Bernard z Angers na počátku jedenáctého století, je mnoho

zpráv o takových setkáních a zázracích. Jednou z nejzajímavějších je ta o Guibertovi, který byl podle dobových pramenů vyléčen ze slepoty hned poté, co přišel do Conques, aby se poklonil světicí:

*Dorazil na místo [...], koupil svíce, postavil je před oltáře a bděl u zlatého obrazu nejsvětější mučednice. Kolem půlnoci se Guibertovi zdálo, že vidí dvě světlem naplněné koule podobné bobulím, sotva větší než plody vavřínu, které byly seslány shůry a zabodnuty hluboko do důlků jeho vytřeštěných očí. Síla nárazu zneklidnila jeho mysl a ve stavu zmatení usnul. Když se však zpívaly ranní chvály, probudil ho chór a hlasy těch, kteří zpívali žalmy, a zdálo se mu, že rozeznává stíny zářících lamp a lidí pohybujících se kolem.*³⁵

Dnešní člověk je vzhledem ke svému karteziánskému a scientistickému vzdělání naprosto skeptický k samotné myšlence předmoderního zázraku a často takové události považuje za předmět manipulace nebo lži. V některých případech o manipulaci nepochybně šlo, nepodceňujme však psychosomatický potenciál setkání s uctívanými předměty a obrazy. Pokud celá společnost považovala možnost zázraku jako následku poutí za reálnou, a dokonce za pravděpodobnou, mnoho lidí mohlo být skutečně uzdraveno právě prostřednictvím jejich vlastní mysli. Jsem přesvědčen, že biologické procesy v lidském těle povzneseném a proměněném zkušeností dlouhého putování mohly hrát zásadní roli, jak ve vyvolání dojmu setkání s uctívanými světicí, tak jejich schopnosti konat zázraky.

Umělecký předmět a architektonický prostor jsou tedy nástroji, které stimulují smysly a představivost věřících, zatímco delší pěší cesta je zážitkem, který proměňuje tělo i mysl. Příroda a kultura se zde snoubí v dokonalé symbióze a vytvářejí ideální podmínky pro radikální proměnu poutníka díky svatým místům, která na své cestě potká.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Poutní umění ve středověku jako tělesný zážitek.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.